

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 156

Femte Session.

88de Møde.

Tirsdagen den 14de Marts.

(Fortf.)

Vardenfleth: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg anseer det for en Selvsølge, at, da den ærede Landstthingsmand for Bornholm (Krabbe) har havt Ordet flere Gange, det ogsaa nu maa gives den ærede anden Landstthingsmand for 6te Kreds (Vardenfleth), uagtet han har havt det 2 Gange (Ja! Ja!). Den ærede Landstthingsmand har Ordet.

Vardenfleth: Det er kun en personlig Bemærkning, jeg skal tillade mig, hvortil jeg finder mig foranlediget ved den sidste ærede Landstthingsmands Udtalelse, idet det var mig meget hjært, at han reentud udtalte det, som jeg maaffee tidligere har kunnet have Anledning til at troe har ligget skjult i nogle Foredrag. Han sagde, at jeg, uagtet jeg havde bidraget væsentligt til Forfatningens Indførelse, dog ikke længere syntes at interessere mig saa meget for den constitutionelle Regjeringsform. Det er mig meget hjært derved at faae Leilighed til at udtale, at jeg ligesaafuldt som den ærede Landstthingsmand troer ved mine Udtalelser, ved de Meninger, jeg fremsfører, og de Paastaaende, jeg forsægter, at forsøgte det constitutionelle Systems Opretholdelse her i Landet. Jeg er af den Formening, at, naar vi ikke gaae den Vej, som jeg mener er nødvendig, vil den indre og ydre Nødvendighed, jeg tidligere har paapeget, med Hensyn til Monarchiets Sammenhold, komme og gjøre det umuligt at opretholde det constitutionelle System; denne Nødvendighed vil komme, dersom det er en Nødvendighed. Dersom det er rigtigt, hvad jeg har udtalt, hvorfor jeg anseer det som en

indre og ydre Nødvendighed, at Landets forskjellige Dele maae holdes sammen, saa vil den komme, hvorledes saa end Forfatningen stiller sig. Naar den da altsaa kommer og møder et System, som ikke længere kan holde sammen, saa kaster den Alt overende; ellers er den ingen Nødvendighed. Det er denne Nødvendighed, jeg frygter, og det er ikke de frie Former, jeg frygter. Jeg har viist, at jeg meget godt kan bestaae som Minister og finde mig i de friere Former; jeg har aldrig havt nogen Ulempe af disse friere Former, og jeg skulde fremdeles finde mig i dem, dersom jeg troede, at de lode sig forene med den Ordning af Forholdene, som jeg troer er nødvendig. Men denne Nødvendighed, troer jeg, medfører en Forandring af Forholdene, og, dersom man ikke itide indfører en saadan Forandring, som Forholdenes Bessaffenhed gjør nødvendig, vil Nødvendigheden tiltintetsjøre den Ordning, som nu paataentes, og sprænge de Former, som nu indføres.

B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg antager ikke, at Thinget har Noget at erindre imod, at den ærede Landstthingsmand faaer Ordet, uagtet han allerede har havt det 2 Gange. (Nei!) Den ærede Landstthingsmand har Ordet.

B. Christensen: Jeg skal fatte mig meget kort. Det er Tilfældet med Mange, især med dem, hvis Udvikling er gaaet i den Retning, som den sidste ærede Taler, der kun see Trælsen for Monarchiet i en vis Tilfældelse, i en vis Hensættelse i Baggrunden af det, den ærede Taler noget uegentligt kaldte de friere Former. Det er jo ogsaa ganske vist, at blandt andre Veie til at holde et Monarchie sammen er ogsaa Magtens Ternhaand;